

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 25

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 29 Ἰουνίου 1875.

ΣΚΝΙΠΕΣ

Ὅτε πρό τινων ἡμερῶν ἐξετροχιάσθη ἡ μηχανὴ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ διεύθυνσις ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς ἐνθυμήθη φράσιν τινὰ τοῦ ὑπουργικοῦ προγράμματος καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν κ. Τρικούπην, ἵνα τὴν ἐπαγαγῆ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς τροχιάν, ὅπερ καὶ φιλοφρόνως ἐγένετο. Σήμερον ἀκούομεν ὅτι ὁ κ. Ω, τοῦ ὁποῦ ἐξετροχιάσθη ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη, σκοπεύει κάκεινος νὰ ζητήσῃ τὴν αὐτὴν φιλικὴν ἐκδόουλευσιν παρὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἄλλ' ἂν ὅλοι οἱ ἐκτροχιαζόμενοι συνειθίσωσι νὰ καταφεύγωσι εἰς τὸν κ. Τρικούπην, πολὺ φοβοῦμεθα μὴ δὲν ἀπομεινῇ αὐτῷ καιρὸς οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ κυβερνήσῃ.

* *

Παρατηροῦντες προχθὲς ἐν Φαλήρῳ τὰς καλλίστας ἐκεῖ δεσποινίδας καὶ ὡραίας κυρίας ὠμολογοῦμεν ὅτι ἀληθὲς κηπουρικὸν θαῦμα ἐπέτυχεν ἡ Ἑταιρία, κατορθώσασα νὰ μεταφυτέσῃ ἐπὶ ἀλμυρᾶς ἄμμου τοσαῦτα εὖδσμα ἄνθη καὶ τοιοῦτους ὀρεκτικὸς καρπούς. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ φυτευθῶσι ἐν τῷ γυμνῷ τούτῳ παραδείσῳ καὶ δένδρα τινὰ οἰουδὴποτε εἶδους. Ἡστέομεν ὅτι τὸ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἤθελεν ἀναπτυχθῆ ἐκεῖ θαυμασίως.

* *

Εἰς τῶν ὑποψηφίων Ἀττικῆς, πολλὰς ζήσας ὀλυμπιάδας, ἀλλὰ πρώτην φοράν ἐκθέτων κάλπην, ἔλεγεν ὅτι,

πρωτοφανὲς ὂν δὲν ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ κατὰ τὰς παρούσας ἐκλογάς, οὐχ ἤττον ὅμως ἐκτίθεται ἵνα προπαρασκευάσῃ ἐαυτῷ πολιτικὸν στάδιον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπηνθήσαμεν τὸν ἀξιότιμον κ. Παξιμάδην, παρ' οὗ ἐμάθομεν ὅτι ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ ἑταιρία τοῦ Λαυρίου δὲν θέλει δίδει μερίσματα, «μετὰ ὁκτὼ ὅμως ἢ δέκα ἔτη εἶναι βέβαιος ὅτι θέλει ἔχει λαμπρὸν εἰσόδημα ἐκ τῶν μετοχῶν του.»

* *

Προνοητικοὶ τινες σύζυγοι ὑπέγραψαν καὶ προτίθενται νὰ ἐπιδώσωσι τῷ κ. Πρωθυπουργῷ ἀναφοράν πρὸς ἀπαγόρευσιν τοῦ Ῥουῆ—Βλάς, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἐκ τοῦ δράματος τούτου ἀπειλεῖται σπουδαῖος κοινωνικὸς ἐκτροχιασμός. Τῷ ὄντι καὶ ἡμεῖς παρετηρήσαμεν ὅτι πολλοὶ ὑπηρεταί, οἵτινες ἐπερίμενον μετὰ σαλίων καὶ σινδονῶν, ἐκβακαχυθέντες ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἰσπανοῦ θαλαμπόλου, προσήλουν κάκεινοι φλογερούς καὶ εὐέλπιδας ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τὰς κυρίας των.

ΘΕΟΤΟΓΜΗΣ.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Περὶ τοῦ σβυσίματος τῶν φανῶν ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον πολλὰ ὑπάρχουσι διαδόσεις· οἱ μὲν, συνδυάζοντες τὸ σβύσιμον τοῦτο πρὸς τὰς ἐσχάτως ἀναφερομένας ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων συνεχεῖς κλοπὰς, διατείνονται ὅτι αἱ παρ' ἡμῖν νυκτοκλέπτει ἐσχημάτισαν εἶδός τι ἀθηναϊκῆς Μαρίας, ἐχούσης καὶ ἐν τῇ Δημαρχίᾳ φίλους σβύνοντας χάριν αὐτῶν ἐνωρὶς τοῦς φανούς· οἱ δὲ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος, γενόμενος τελευταίως εἰς ἄκρον εὐσεβῆς καὶ ἠθικὸς ἐκ τῆς συχνῆς ἀναγνώσεως τοῦ «Δειμοναρίου», ἐπίτηδες σβύνει τοῦς φανούς καὶ πολυπλασιάζει τοῦς λάκκους πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀσεβῶν καὶ φαυλοβίων, ὅσοι

περιδιαβάζουσιν ακόμη μετά τὸ μεσονύκτιον. Ἡμεῖς τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ οὕτω ἐνωρὶς σβυνόμενοι φανοὶ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ κρεμασθῶσιν εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἀντὶ νὰ τοποθετῶνται ἐπὶ στύλων, καθ' ὧν πολλοὶ μέχρι τοῦδε διαβάται ἔθραυσαν τὴν κεφαλήν των, καταρῶμενοι τὸ γὰρ καὶ τὸν πολιτισμὸν. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ ὑποψήφιος Ἀττικῆς ἀξιότιμος κ. Κατσανδρῆς, ὅστις ἔσπασε προχθὲς τὴν μύτην του κατὰ φανοῦ, καὶ προτίθεται νὰ ἐγκαλέσῃ δικαστικῶς τὸν κ. δήμαρχον εἰς ἀποζημίωσιν τῆς προξενηθείσης αὐτῷ δυσμορφίας καὶ ἀπωλείας, ὡς λέγει, τῆς ὁσφρήσεως. Ὅπως δὲ ποτε πρέπει νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι μετὰ τὸν μακαρίτην Οἰκονόμον τὸν Πάνου οὐδεὶς ἀνεδείχθη ἐν Ἑλλάδι τόσον ἀκούρατος φωτισθέστης ὅσον ὁ κ. Δήμαρχος.

Δέξασθε κτλ.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΚΑΡΑΠΗΣ.

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Τὸν κατορθόνοντα ἀπὸ τῆς κατωτάτης βαθμίδος ν' ἀναβῆ ὀλόκληρον τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, ἀφίνων εἰς ἕκαστον σκαλοπάτιον ἀνὰ μίαν βάνουσον κακίαν, τιμῶμεν περισσότερο τοῦ πορφυρογεννήτου.

Εἰς τὸν ἀρχίσαντα τὴν ἀνάβασιν ὡς τσιμπουξίης, ἀνφθάσῃ gentleman εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, θέλωμεν προσφέρει ἡμεῖς πρῶτοι μετὰ σεβασμοῦ τὸ τσιμπουκίον.

Ἄλλ' ἂν, ἀντὶ νὰ μάθῃ καθ' ὁδὸν νὰ πλύνῃ τὰς χεῖράς του, χῶνει αὐτὰς ἀνίπτους εἰς χειρόκτια, τότε τὸ τσιμπουκίον προτιμῶμεν νὰ σπᾶσωμεν ἐπὶ τῆς βράχως του.

Οὐδεὶς ἱστορικὸς εἶπέ ποτε ὅτι ὑψώσαν τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος ὁ Βιτέλλιος καὶ ὁ Μαξιμίνοσ, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὑπῆρξε δυστυχὴς ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ διάδημα τῆς Ῥώμης ἐκυλίετο εἰς τὸν βόρβορον τῶν στρατοπέδων, ὅπου εὔρισκον αὐτὸ οἱ χοῖροι.

Κατὰ τὰς πολιτικὰς προτιμήσεις ὁ κ. Βουλγαρῆς πολλὸ ὁμοιάζει τῷ Ἀγ. Ἀντωνίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὰ Ῥωμαϊκὰ διαδήματα, οὕτω καὶ τὰ ἑλληνικὰ χαρτοφυλάκια ἔλαμψαν πολλάκις ὡς μαργαρίται εἰς τὴν θίνα . . . τῶν εὐνοουμένων του.

Ἐνὸς τούτων ἐπιχειροῦμεν σήμερον τὴν σύντομον βιογραφίαν.

Ἐκ τῶν γονέων αὐτοῦ ἡ μὲν μήτηρ ἐπῶλει τὸ περιεχόμενον τῶν μαστῶν της, ὁ δὲ πατὴρ κριθὴν διὰ τοὺς ἔνους καὶ σχοινίον διὰ τοὺς κρεμαζομένους, μὴ εἰσαχθέντων ἀκόμη ἐξ Εὐρώπης τοῦ συντάγματος καὶ τῆς λαμοσύμου.

Τὸ καλὸν ζεῦγος μετήρχετο τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐν Καρυαίνῃ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ φῶς ὁ ἡμέτερος ἥρωσ' ἡ δὲ γεννήσασα αὐτὸν ἔσπευσε κατὰ τὸ σύνθημα νὰ μισθῶσιν τὰ στήθη της εἰς γόνον εὐπόρου οἰκογενείας, κρυφίως δὲ

εἰβύζανε καὶ τὸ τεκνίον, ποτισθὲν οὕτω, ἅμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ γάλα κλοπιμαῖον.

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀναφέρομεν πρὸς κατηγορίαν τοῦ ἀνήλικος, ἀλλ' ὡς οἰωνὸν τοῦ μέλλοντος σταδίου του, ἐνθουμούμενοι ὅτι καὶ οἱ χρονογράφοι τῆς Ῥώμης πολλὴν ἀπέδωκαν σημασίαν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος, ὅπερ ἐθήλασεν ὁ Ῥωμύλος.

Πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἐπιβροῆς ταύτης παρὰ τῷ νέῳ Βασιλείῳ ὑπῆρξε παράδοξός τις ἀσθένεια τῆς δράσεως, ἐξ ἧς δὲν κατώρθονε νὰ διακρίνῃ οὔτε τὰ ὄρια τοῦ πατρικοῦ χωραφίου, οὔτε τὰς ξένας σταφυλάς, τὰς ξένας ἔρμιθας καὶ τὰ ξένα ὠὰ τῶν ἰδικῶν του.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ὀπτικοῦ ἐλαττώματος, παρεδόθη εἰς τὸν Ἅγιον Λακεδαιμόνος κ. Εὐρυσθένη, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπῆρξε ὡς τσιμπουκοφόρος, γυμναζόμενος συγχρόνως καὶ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς, μαυρίζων δηλ. πᾶσαν πρῶταν τὰ ὑποδήματα τοῦ αὐθέντου.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος δὲν ἦτο, φαίνεται, καὶ καλὸς ὀφθαλμοῦατρός· ἡ δὲ ἀδυναμία τοῦ διακρίνειν τὰ ὄρια τῆς ἰδιοκτησίας ἤξανε καθ' ἑκάστην παρὰ τῷ νεανίσκῳ, ἀνθισταμένη εἰς προτροπὰς, παραινέσεις, ξηροφαγίας καὶ τέσσαρα θραυσθέντα τσιμπουκία.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν φαρμάκων τούτων ἀπελπισθεὶς ὁ Δεσπότης μετεβίβασε τὸν ἀνίατον ὑπηρέτην του εἰς τὸν μακαρίτην Κολλῖνον Κολοκοτρώνην. Ἐκεῖ ἀλλάξας ὑποῦργημα, διωρίσθη θαλαμηπόλος τῶν ἵππων. Ἐκ τούτου ἔλαβεν ἡ «Βελτίωσις» ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ πρῶτον «ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι ἱπποτικός» ἐννοοῦσα, πιθανῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος σείση, παραμένει αὐτῷ μέχρι σήμερον ὁσμή τις σταύλου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤνθησαν αἱ πρῶται τρίχες ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τὰ πρῶτα αἰσθήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἠβήσαντος ἱπποκόμου. Πρέπει δὲ νὰ δηλολογήσωμεν, ὅτι ἂν ἐν τῇ πολιτικῇ ἐφάνη κατὰ τὴν «Βελτίωσιν» ἱπποτικός, ἐν τῷ ἔρωτι ἀνεδείχθη Ῥωμαντικώτερος ἱππότου. Οὔτε προσιτὴν μαγειρίσσαν ἠγάπησεν, οὔτε εἰς εὐάλωτον πλύστραν ἔδωκε τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἰς αὐτοκρατορίσσαν, καὶ μάλιστα νεκράν, τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν, ἧς ἠράσθη ἐμμανῶς, ἅμα εἶδε τὴν εἰκόνα της ἐπὶ ταλλήρου.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Ῥωμαντισμὸς δὲν ἤκμαζεν ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι. Οὔτε ὁ μακαρίτης Κολλῖνος, οὔτε οἱ βάνουσοι σύνδουλοι τοῦ νεανίσκου ἠδύναντο νὰ νοήσωσι τὰ μυστήρια τοιοῦτου πέραν τοῦ τάφου ἔρωτος, καὶ ἀντὶ νὰ συμπαθῶσιν, ἐφέροντο ἀσπλάγχχνως πρὸς τὸν δυστυχῆ, ἅμα ἐφθάνον αὐτὸν πρᾶσθλοντα τὰ βλέμματα ἡ τείνοντα τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς φιλάτης του.

Πολλάκις εὐθυμῶν ὁ αὐθέντης του μετὰ τῶν φίλων του, ἔρριπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου Θηρεσιανὸν τάλληρον εἰς αὐλὴν τινα, ὅπου χῆνες καὶ νῆσσαι ἐπαιζον ἐν τῷ βορβόρῳ. Ἐπειτα δὲ προσέφερε τὸ νόμισμα ὡς δῶρον τῷ ἱπποκόμῳ του, ἂν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐκ τῆς λάσπης, διὰ τοῦ στόματος ὅμως καὶ οὐχὶ τῶν χειρῶν, καὶ ὁ ἐρωτόληπτος νεα-